

U govoru na talijanskom jeziku Papa - nastavljaajući ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilejske godine "Isus Krist, naša nada" - usmjerava svoje razmatranje na temu smrti.
"Isus zavapi jakim glasom i izdahnu" (Mk 15, 37)

Draga braćo i sestre,

danas razmatramo vrhunac Isusova života na ovom svijetu: Njegovu smrt na križu. Evanđelja svjedoče o jednoj vrlo dragocjenoj činjenici koja zaslužuje biti razmatrana s razumijevanjem vjere. Na križu Isus ne umire u tišini. Ne gasi se polako, poput svjetlosti koja se gasi, nego ostavlja ovaj svijet s krikom: "Isus zavapi jakim glasom i izdahnu" (Mk 15,37). Taj krik sadrži sve: bol, napuštenost, vjeru, darivanje. To nije samo glas tijela koje slabi, već posljednji znak života koji se predaje.

Isusov krik prethodi pitanju, jednom od najrazornijih koje čovjek može izgovoriti: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" To je prvi stih Psalma 22, ali na Isusovim usnama dobiva jedinstvenu težinu. Sin, koji je uvijek živio u intimnoj zajednici s Ocem, sada proživljava tišinu, odsutnost, ponor. Nije to krizna situacija u vjeri, već posljednji korak ljubavi koja se daruje do kraja. Isusov krik nije očaj, već iskrenost, istina dovedena do kraja, povjerenje koje odolijeva čak i kada sve šuti.

Tog trenutka nebo se pomrčalo i zavjesa se u Hramu razdrla (usp. Mk 15,33.38). Kao da samo stvorenje sudjeluje u toj boli, a ujedno otkriva nešto novo: Bog više ne prebiva iza vela, Njegovo je lice sada potpuno vidljivo u Raspetome. Tamo, u tom izmučenom čovjeku, otkriva se najveća ljubav. Tamo možemo prepoznati Boga koji ne ostaje udaljen, nego prolazi kroz našu patnju do kraja.

Stotnik, poganin, to razumije. Ne zato što je čuo govor, već zato što je vidio Isusa kako umire na taj način: "Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!" (Mk 15,39). To je prva ispovijest vjere nakon Isusove smrti. To je plod krika koji nije otišao u vjetar, nego je dotaknuo jedno srce. Ponekad ono što ne možemo reći riječima izražavamo glasom. Kad je srce puno, ono vapi. A to nije uvijek znak slabosti; može biti dubok čin ljudskosti.

Navikli smo smatrati krik nečim što je slomljeno, nečim što treba sakriti. Evanđelje daje našem kriku ogroman značaj, podsjećajući nas da on može biti zaziv, protest, želja, predanje. Čak može biti krajnja forma molitve, kad nam više nisu ostale riječi. U taj krik Isus je stavio sve što mu je preostalo: svu svoju ljubav, svu svoju nadu.

Da, jer u tome također postoji nada koja se ne predaje. Viče se kad vjerujemo da nas netko još uvijek može čuti. Viče se ne zbog očaja, nego iz želje. Isus nije viknuo protiv Oca, nego prema Njemu. Čak i u tišini bio je uvjeren da je Otac tu. I tako nam je pokazao da naša nada može vikati čak i kad se sve čini izgubljenim.

Viknuti postaje duhovni čin. Nije to samo prvi čin našeg rođenja – kada dolazimo na svijet plačući – nego i način da ostanemo živi. Vičemo kad patimo, ali i kad volimo, kad zovemo, kad zazivamo. Viknuti znači reći: tu smo, ne želimo nestati u tišini, imamo još nešto dati. Na životnom putu postoje trenuci kada nas zadržavanje svega u sebi može polako uništiti. Isus nas uči da ne strahujemo od krika, sve dok je iskren, ponizan, usmjeren prema Ocu. Krik nikada nije beskoristan ako nastaje iz ljubavi. I nikada nije nevažan, stavljen po strani, ako je predan Bogu. To je put da se ne predamo cinizmu, da nastavimo vjerovati da je drugi svijet moguć.

Draga braćo i sestre, učimo i ovo od Gospodina Isusa: učimo se za krik nade kada dođe čas jako teškog iskušenja. Ne da bismo ranili, nego da bismo se povjerili. Ne da bismo vikali protiv nekog, već da bismo otvorili srce. Ako bude istinit, naš krik može biti prag nove svjetlosti, novog rođenja. Kao kod Isusa: kad je sve izgledalo završeno, zapravo je spasenje tek počinjalo. Ako je izrečen s povjerenjem i slobodom djece Božje, glas naše patnje, ujedinjen s glasom Krista, može postati izvor nade za nas i za one koji su uz nas.